

Misie: 88. Pravé evangelium je sociální

Když se modlíme: „Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi,“ musíme si uvědomit, že království Boží není jen ústředním učením Ježíše, ale také ústředním misijním cílem sboru. Víra v Boží království „není záležitostí dostat jednotlivce do nebe, ale přeměnit život na zemi v harmonii nebes“.

Misie

Pravé evangelium je sociální

Před několika lety měl misijní tým laiků ranní shromáždění ve sboru First Baptist Church v Abilene v Texasu. Právě se vrátili z dokončení lékařských a stavebních projektů v malé křesťanské nemocnici v horách poblíž Chihuahua v Mexiku.

Jejich příběhy o budování tolik potřebných lékařských ordinací a vztahů, o opravách dveří klinik a polámaných kostí, o záchraně vyřazeného vybavení a zapomenutých životů, se hluboce dotkly našeho bohatého shromáždění.

V jednom svědectví rodinný lékař shrnul, jak se díval na jejich misionářské úsilí v tomto nuzném prostředí: „Někteří budou to, co jsme dělali, nazývat ‚sociálním evangeliem‘. Říkám tomu jen ‚poslušnost‘.“

Tato zmínka o sociálním evangeliu před více než deseti lety poukazuje na nedorozumění, které evangelikální kazatelé, sbory a církve udržují po celé století. Docela nedávno mi jeden přítel řekl, že „pravé evangelium“ je spasení skrze Ježíše Krista, a nejen konání dobrých skutků.

Ale já tvrdím, že pravé evangelium je sociální. Má samozřejmě osobní aspekt, ale důsledky pravého evangelia jsou sociální. První a největší přikázání je milovat Boha celým svým srdcem, duší a myslí – a pro křesťany to znamená milovat Ježíše jako vtělené Slovo, lidskou Boží tvář. Ale druhé přikázání, stejně rezolutní jako to první, je milovat své bližní tak, jako milujeme sami sebe (Matouš 22:36-40) –

což zakládá sociální povahu evangelia v osobě samotného Ježíše.

Co je sociální evangelium?

Westminsterský slovník křesťanské teologie popisuje sociální evangelium jako „typ aktivistického protestantismu, který vznikl koncem 19. a začátkem 20. století v průmyslových městech Severní Ameriky“.

Klasická definice však pochází od účastníka samotného hnutí, teologa Shailera Mathewse, který sociální evangelium označil za „aplikaci Ježíšova učení a úplné poselství křesťanské spásy společnosti, hospodářskému životu a společenským institucím ... stejně jako jednotlivcům.“

Dozorce dohlížející na dívku (asi 13 letou) obsluhující stroj na navíjení cívek v Yazoo City Yarn Mills, Mississippi, fotografie Lewis W. Hine, 1911; v Library of Congress, Washington, DC

Nedávno na konferenci v *Colgate Rochester Crozer Divinity School*, nejstarším baptistickém semináři v Americe, Susan Hill Lindley vysvětlila, jak se sociální evangelium liší jak od sekulárních snah pomáhat potřebným lidem, tak od křesťanských charitativních praktik:

Sociální evangelium (se) na jedné straně odlišuje od obecné ... humanitární práce náboženskou motivací, která je za jeho ideami a aktivitami, a důrazem na spojení sociálních ideálů s Božím královstvím, alespoň částečně realizovatelným v tomto světě. Na druhé straně sociální evangelium (stojí) mimo tradiční křesťanskou charitu (rozpoznáním) korporační identity, korporativního (nebo) strukturálního hříchu a sociální spásy (stejně jako vyjádřením) zájmu o individuální hřích, víru a odpovědnost.

Definice Shailera Mathewa, která zdůrazňuje, jak sociální evangelium promlouvá ke společenskému i individuálnímu životu, zpochybňuje způsob, jakým si křesťané na Západě často vykládají povahu učednictví.

V oddanosti individualismu někteří američtí křesťané předpokládají, že být Ježíšovým následovníkem ovlivňuje pouze osobní vztah k Bohu, a tak zanedbávají uplatňování požadavků evangelia na širší svět kolem sebe.

Možná je tato kulturní loajalita důvodem, proč se mnohá kázání zaměřují na „hlubší duchovní život“ pro jednotlivého věřícího spíše než na partnerství s druhými, aby konali Boží dílo ve světě.

Toto téma následování Krista mimo sebe se vrací ve vyjádření Susan Lindleyové, že kromě „individuálního hříchu, víry a odpovědnosti“ se sociální evangelium zabývá „korporační identitou, firemním (nebo) strukturálním hříchem a sociálním spasením“.

Možná si mnoho křesťanů, jako můj přítel, který mluví o „pravém evangeliu“, spojilo sociální evangelium buď s teologickým liberalismem, sekulárními projekty humanitární pomoci nebo s osobami, které znají a kteří vyjadřují averzi - nebo dokonce nepřátelství - vůči této evangelizaci.

Pokud ano, možná budou překvapeni, když zjistí, že předním představitelem sociálního evangelia byl baptistický kazatel a profesor baptistického semináře - křesťan, který měl hluboce náboženské rodinné dědictví, vášně pro pomoc potřebným lidem a dychtivost sdílet s nimi svou víru v Ježíše Krista.

Byl jím Walter Rauschenbusch, některými považovaný za kacíře a jinými za moderního proroka.

Walter Rauschenbusch, Sociální evangelista

Walter Rauschenbusch se narodil v roce 1861 v Rochesteru, NY, jako syn Caroline a Augusta Rauschenbuschových, německých přistěhovalců, kteří přišli do Spojených států 15 let před jeho narozením.

Jak vysvětluje jeden historik, v polovině 19. století „do Nového světa proudily tisíce německých přistěhovalců, aby žili v jeho činžovních domech, pracovali v jeho manufakturách nebo se přidali k řadám jeho nezaměstnaných“.

Walter Rauschenbusch

August Rauschenbusch však nepracoval v manufaktuře ani nenastěhoval svou rodinu do nájemního domu. Podle Christophera Evanse, profesora dějin křesťanství na Bostonské univerzitě, „brzy po imigraci do Spojených států (v srpnu) došlo k rozkolu s hluboce zakořeněným rodinným dědictvím německého luteránství, aby přijal konzervativní baptistickou pietistickou tradici,” což je posun, který nakonec zajistil německo-baptistickému misionáři respektovanou profesuru, vyučující němčinu na Rochesterském teologickém semináři. Bylo to tam, poblíž kampusu malé baptistické školy, kde mladý Rauschenbusch strávil své dětství.

Pod vlivem své rodiny, svého sboru a semináře se dospívající Walter stal křesťanem, o této zkušenosti později napsal: *„Měla to pro mě trvalou hodnotu. Obrátilo mě to natrvalo a z celého srdce za to děkuji Bohu. Byl to něžný, tajemný zážitek, (který) ovlivnil mou duši až do jejích hloubek.“*

Po obrácení Walter navštěvoval střední školu ve své druhé vlasti v Německu, kde plynule hovořil německy a často psal otci dopisy v latině a řečtině.

Když se vrátil do Rochesteru, byl to zralý mladý muž - brilantní, vážný a odhodlaný najít místo, kde Bůh chtěl, aby sloužil.

Žil doma a navštěvoval univerzitu University of Rochester, později seminář, kde jeho otec učil na kampusu, který býval jeho dětským hřištěm. Dvě léta dělal to, co dělalo tolik mladých kandidátů na kazatelskou službu - sloužil jako studentský kazatel v malém baptistickém sboru, který se nachází v Kentucky. Později, po absolvování semináře, ho starost o ztracené téměř zavedla do Indie jako zahraničního misionáře.

Týdeník Harper's Weekly - karikatura německých emigrantů nastupujících na parník v Hamburku, Německo, 1874. (Wikipedia)

Ale jak poznamenali mnozí z jeho životopisců, v roce 1886 se Walter stal jiným druhem misionáře, jako 25letý kazatel Druhého německého baptistického sboru v New Yorku, malé kongregaci nacházející se na okraji slumu zvaného „Pekelná Kuchyně“ („Hell's Kitchen“). Podle Evanse to byla služba 143 německým baptistům z dělnické třídy za 600 dolarů ročně, „*kteřá měla největší vliv na utváření (Rauschenbuschovy) teologie a jeho orientaci na sociální reformy.*“

William Ramsey vysvětluje hodnotu této zkušenosti a uvádí:

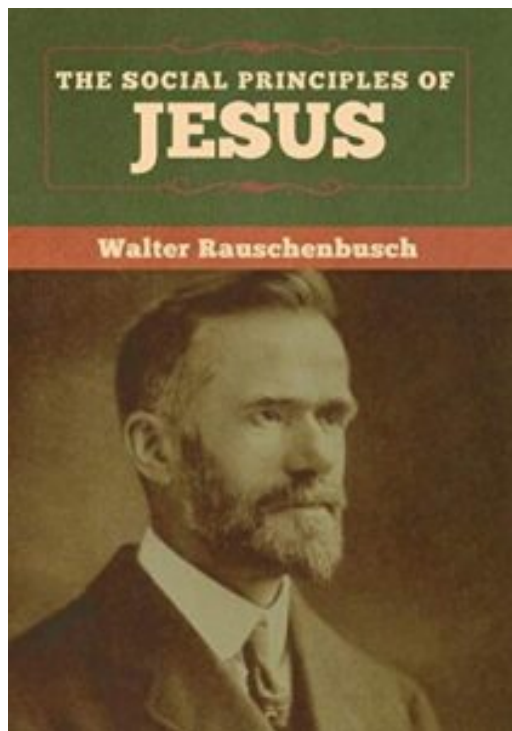
Rauschenbuschův sociální zájem nebyl rozvinut v jeho univerzitním studiu hegelovské filozofie; byl rozvinut ve městě. ...

Poznal ženy tak nedostatečně placené v továrnách, že musely každou noc chodit po ulicích jako prostitutky. Vyprávěl o starém muži, kterého znal, kterého srazila tramvaj. Když starý muž nemohl zaplatit za svou lékařskou péči, byl vyhozen z nedaleké nemocnice a převezen uprostřed noci lodí do charitativní nemocnice (kde dostal gangrénu a brzy zemřel). ...

Tramvajová společnost se vyrovnala s jeho manželkou částkou pouhých 100 dolarů. Koneckonců, říkali, (že její manžel) za prvé moc nevydělával a pak byl tak starý, že by ani tuto malou částku dlouho nevydělal. ... Vášeň (mladého kazatele) pro sociální reformu se tedy nevyvinula ze studia etiky.

Během semináře si Walter myslel, že jeho křesťanským povoláním je kázat evangelium a přivádět jednotlivce ke spasení v Ježíši Kristu, ale poté, co žil 11 let po boku chudých lidí z Hell's Kitchen, cítil, že jeho povolání od něj také vyžaduje, aby „*sloužil obětím sociální lhostejnosti, politické korupce a ekonomické chamtivosti.*“

Otřáslo jím, že majitelé slumů a majitelé manufaktur (jak je znal) byli často upřímní křesťané, kteří věrně uctívali Boha na bohoslužbách v moderních exkluzivních sborech, zatímco kolem nich děti ze slumů umíraly na podvýživu a nemoci, které chudoba přináší.“

Kupodivu mnoho bohatých křesťanů nevidělo nic nepatřičného na svém pohodlném životě na rozdíl od žalostného života chudých.

Někteří z nich nepochybně četli knihu z roku 1889 s názvem *The Gospel of Wealth* (*Evangelium blahobytu*), kterou vydal průmyslník Andrew Carnegie a v níž tvrdil, že Bůh nařídil některým lidem vydělávat spoustu peněz a jiným, aby se tak dobře nedařilo. Bohatí byli zodpovědní za péči o chudé, kteří stejně neuměli s penězi rozumně nakládat.

Ještě katastrofálnější je, poznamenává historik Bill Leonard, že to byl baptistický pastor Russell Conwell, jehož populární kázání *„Acres of Diamonds“* (*Pozemky diamantů*) bylo zodpovědné za ospravedlnění, ba dokonce posvěcení materialistických tužeb tolika protestantských křesťanů na konci 19. století.

Při svých častých vystoupeních v konzervativních sborech Conwell prohlásil: *„Každý dobrý člověk by měl být bohatý. Každý správný muž by byl bohatý, kdyby měl tolik zdravého rozumu jako dobroty. Říkám: Zbohatněte, zbohatněte.“*

Walter Rauschenbusch, stejně jako řada dalších mladých, sociálně smýšlejících kazatelů a vzdělaných lidí, odmítl toto učení, které považoval za aberaci (úchylku) evangelia a přízpusobení se kultuře materialismu a *laissez-faire* (volné soutěže) kapitalismu průmyslového věku.

V reakci na to, poznamenává Leonard, se Walter ukázal jako *„jeden z hlavních představitelů toho, co se stalo známým jako hnutí sociálního evangelia – úsilí brát vážně korporační povahu hříchu a potřebu christianizovat samotný společenský řád“*.

Jeho prvním zveřejněným výkladem této teologie sociálního křesťanství byl článek z května 1904, ironicky nazvaný *„Nová evangelizace“*, neboť ani v tomto prvním nástinu svých myšlenek sociálního evangelia se Rauschenbusch nemohl vzdát své vlastní oddanosti evangelizaci.

Evans tedy píše: *„Zaměřil se na ty, kteří považovali křesťanskou evangelizaci pouze za věc osobního obrácení. Církev potřebovala nový model evangelizace, který by přivedl lidi do kontaktu se sociálními a ekonomickými hříchy národa způsobenými industrializací konce 19. století.“*

“Zaměřil se na ty, kteří považovali křesťanskou evangelizaci pouze za věc osobního obrácení.”

Rauschenbuschův článek byl obecně dobře přijat, ale nebyl připraven na jeho stále se zvyšující viditelnost a postavení.

O pouhých 14 let později, v době své smrti v roce 1918, byl nesporným mluvčím *hnutí Sociálního evangelia*. Jeho knihy — *Křesťanství a sociální krize* (1907), *Modlitby sociálního probuzení* (1910), *Christianizing the Social Order* (1912) a *A Theology for the Social Gospel* (1917) — se prodaly v množství desítek tisíc výtisků v několika vydáních.

„*Stal se,*“ píše Evans, „*jedním z nejviditelnějších protestantských vůdců ve Spojených státech*“, který pravidelně křižoval celou zemi a hovořil o sociálním evangeliu. Jeho život a zejména jeho myšlenky podepřely hnutí, které pomohlo utvářet myšlení křesťanských vůdců na počátku 20. století, po jeho smrti jeho přesvědčení nadále ovlivňovalo „*řadu mezinárodních církevních vůdců a sociálních reformátorů - především Martina Luthera Kinga, Jr.*“

Další komentáře k sociálnímu evangeliu

Rostoucí popularita sociálního evangelia na počátku 20. století vyvolala reakci tradičnějších křesťanských vůdců a institucí. V komentáři ke křesťanství v Americe vědci z projektu *Harvard University's Pluralism Project* poukazují na rostoucí antagonismus vůči tomuto „novému modelu evangelizace“. Shrnují to takto:

Zatímco teologičtí konzervativci čerpali z tradic spojených s revivalismem, které měly tendenci zdůrazňovat morální reformu jednotlivců, teologičtí liberálové volali po rekonstrukci samotného společenského řádu.

Trvali na tom, že křesťané se musí přímo a v křesťanských termínech zabývat novými skutečnostmi městského průmyslového života. ... Našli výmluvný hlas ve Walteru Rauschenbuschovi ... (který) přeměnil biblickou myšlenku království Božího ve vizi progresivní křesťanské přeměny Ameriky v kooperativní křesťanskou společnost.

Děti z New Yorku se ochlazují ve vodotrysku z hydrantu. (datum neznámé)

Rauschenbuschova vize „*kooperativní křesťanské společnosti*“ se radikálně liší od [teokracie](#), kterou chtějí nastolit někteří konzervativci, kde by americké zákony byly přizpůsobeny „*Božím zákonům*“, jak je interpretují konzervativní křesťané.

Sociální evangelium, které Rauschenbusch obhajoval, naopak představovalo společenský řád, kde by měly být slyšet různé hlasy, být respektovány různé perspektivy a kde by byly vítány výrazné příspěvky k transformované a spravedlivé společnosti.

Toto „liberální“ chápání Božího království je i dnes pro konzervativní křesťany anathemou (klatbou, prokletím).

Tato reakce na sociální evangelium, kterou [považují](#) za zvláště urážlivou, pochází z webové stránky Reformation Charlotte:

S nedávným vzestupem progresivního „křesťanství“ v posledních několika letech není žádným překvapením, že jedním z převládajících témat je sociální spravedlnost, hovorově známá jako „probuzenecké“ hnutí. Mnoho denominací bylo v tomto hnutí navždy zachyceno. Ale sociální spravedlnost není evangelium a říkat, že je (evangelium), je hereze.

Walter Rauschenbusch byl americký baptistický pastor a teolog, který žil koncem 19. století a začátkem 20. století. ... učil, že primárním důsledkem evangelia na zemi není odpuštění hříchů, ale řešení rasismu, sociální nebo ekonomické nerovnosti, chudoby, kriminality, environmentálních problémů nebo jiných sociálních neduhů – odtud tedy hereze rauschenbuschismu.

Přesto pokaždé, když opakujeme vzorovou modlitbu Otče náš, kterou Ježíš naučil své učedníky modlit, žádáme, aby **přišlo království Boží a vůle Boží se stala na zemi tak, jak je v nebi** (Matouš 6:10).

V této modlitbě Páně, kterou někteří z nás opakují každou neděli, je prosba, abychom my – a tím i ostatní – ukojili svůj hlad, odpustili dluhy, vyhli se pokušením a přemohli zlé nepřátele (Matouš 6:11-13).

Tento hlad, zadluženost, otroctví pokušením nebo návykovému chování a tyranský útlak okolnostmi, jinými osobami nebo skupinami jsou přesně ty druhy společenských hříchů, kterým Rauschenbusch odporoval, a viktimizací (vytváření obětí), kterou pozoroval a snažil se jí čelit.

“Následovat učení a příklad Ježíše při hledání nejen individuální spásy, ale také sociálního vykoupení je zcela v souladu s misionářským posláním.”

Zatímco Rauschenbusch byl oddán individuální spáse, věřil, že Ježíšova smrt byla způsobena tajnou dohodou hříšných korporálních sil. Ramsey s odkazem na Walterovy myšlenky z *Teologie sociálního evangelia* vysvětluje:

Rauschenbusch postupně diskutoval o tom, jak každý z následujících hříchů přispěl k Ježíšově smrti: náboženská bigotnost, štěpení a politická moc, korupce spravedlnosti, duch davu a akce davu, militarismus a třídní pohrdání. Ježíš zemřel v boji proti nim a jeho smrt je vykupitelská, protože odhaluje tyto hříchy v celé jejich hrůze, staví proti nim dokonalou lásku a povolává nás nyní k prorockému poslání pracovat proti nim pro království Boží.

Následovat učení a příklad Ježíše při hledání nejen individuální spásy, ale také sociálního vykoupení, je zcela v souladu s misijním popudem a tato věrná poslušnost vhodně zapadá do konceptu misijní církve. Říkám to poté, co jsem 25 let sloužil jako mezikulturní misionář v Asii a později dvě desetiletí učil na misijních seminářích pro seminaristy ve Spojených státech.

Misijní církev a sociální evangelium

Podle mých zkušeností se sociální evangelium několika způsoby propojuje s teologií misí a povahou misijní církve. Jedna korelace se týká kontextu, ve kterém sdílíme své svědectví o Kristu.

Průmyslový věk Rauschenbuschovy doby se až tak nelišil od informačního věku, ve kterém žijeme, možná nejvýrazněji ve zdánlivě neškálovatelné zdi, která odděluje chudé a bohaté. Duch materialismu, konzumu a *kapitalismu, volné soutěže laissez faire* formoval nejen politická rozhodnutí a osobní osudy lidí tehdy, ale stejný étos funguje i nyní.

Náboženské záruky bohatství, které poskytuje Carnegieho *The Gospel of Wealth* a Conwellovo *Acres of Diamonds*, se navíc odrážejí v současném evangeliu o zdraví a bohatství (*Evangelium prosperity*), které je tak populární v naší kultuře i v jiných částech světa.

To všechno jsou heretické výklady evangelia, ztělesněného a vyučovaného Ježíšem – chudým mužem, který žil mezi chudými lidmi, který shromažďoval chudé následovníky z řad utlačovaných, aby chudým přinesl poselství dobré zprávy.

Druhým pojítkem mezi sociálním evangeliem a misijní církví je motivace pro konání misie.

Lindley poznamenává, že „někteří z nejznámějších vůdců hnutí (sociálního evangelia), jako ... Rauschenbusch, byli osobním kontaktem s ničivou chudobou městských dělníků probuzeni k přesvědčení, že tradiční charita není dostatečným řešením potřeb chudých lidí.“

Toto vědomí lidské bídy podněcuje mnoho lidí k tomu, aby chtěli reagovat soucitně. Sociální evangelium povzbuzuje uznání, že sdělování dobré zprávy vyžaduje naše činy i naše slova, což je učení v souladu s Jakubem 2:14-17:

„Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.“

„Sociální evangelium vede k poznání, že sdělování dobré zprávy vyžaduje naše činy stejně jako naše slova.“

Třetí spojení misijní církve se sociálním evangeliem zahrnuje holistický (celostný) charakter misijního úkolu.

Rauschenbusch rozvinul své názory na sociální evangelium na základě stejně silného přesvědčení, že lidé potřebují znát Krista. Přesto nevěřil a nemohl věřit, že evangelizace zahrnuje celé poslání církve.

Jednoho dne, když se Rauschenbusch modlil: „Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi,“ muselo Rauschenbuschovi dojít, že království Boží není jen ústředním učením Ježíše, ale také ústředním misijním cílem sboru.

Napsal tedy, že víra v Boží království „není záležitostí dostat jednotlivce do nebe, ale přeměnit život na zemi v harmonii nebes“.

A pro Rauschenbusche transformace životů jednotlivců na Zemi znamenala řešení každého aspektu jejich života – nejen jejich duchovního já.

Velký misionář a autor 20. století Lesslie Newbiggin ve své klasické učebnici o misiích uzavírá: „Modlitba ‚Bud' vůle tvá (na zemi i v nebi)‘ je marná, pokud není viditelná v akci pro konání této vůle. V důsledku toho (účinné misionářské strategie) nikdy nedokázaly oddělit kázání evangelia od jednání pro Boží spravedlnost.“

Posledním mostem mezi sociálním evangeliem a misijní církví je způsob, jakým misionáři svědčí.

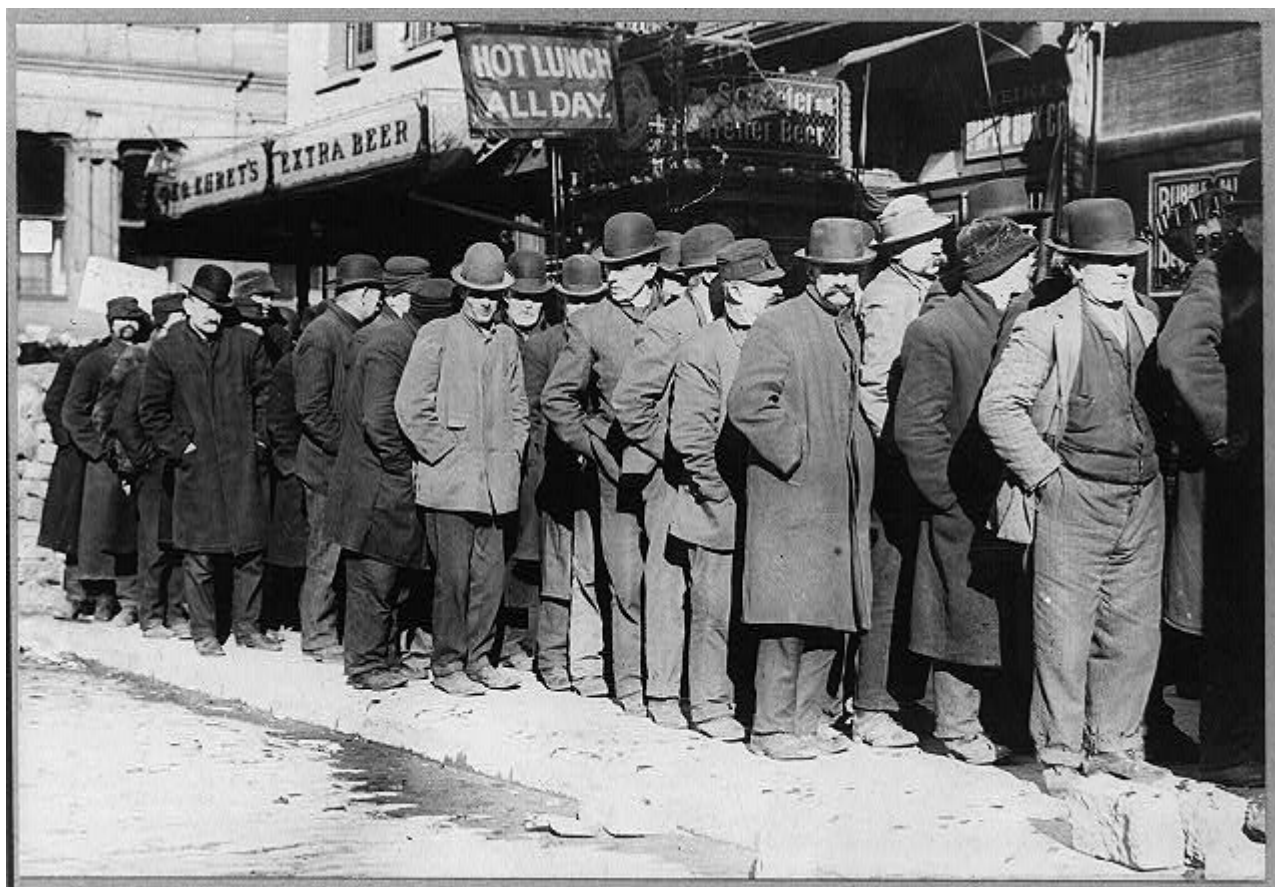
James Scherer, přední stratég současných misí, tvrdí, že jedním z klíčových problémů globálních misí v 21. století je konání „*misie Kristovým způsobem*“, přičemž naše svědectví je vzorováno podle „*sebevzdání služebníka, který žije mezi lidmi, podílí se na jejich nadějích a utrpeních a dává svůj život na kříž za celé lidstvo.*“

Nestává se, že mnoho konzervativních křesťanů obvykle vykresluje portrét všemocného Ježíše umírajícího na kříži za lidstvo, ale až příliš často přidávají jen ty nejprostší náčrty o jeho životě po boku lidí v jejich bolesti a beznaději?

Ježíš čelil příšerným okolnostem, trpěl po boku nejchudších z chudých, odmítl hodnotový systém světa a žil jako člověk bez hmotných statků – zranitelný, pokorný, ponížený, „muž zármutku obeznámený se smutkem“. Přesto mnoho křesťanů překvapivě odmítá tento obrázek ve prospěch svého pohledu na mocného, vítězného (ultramušského) Ježíše.

“Rauschenbuschovo chápání toho, jak musí žít, když následuje trpícího Ježíše, bylo také zesměšňováno.”

Rauschenbuschovo chápání toho, jak musí žít, když následuje trpícího Ježíše, bylo také zesměšňováno. Zatímco pracoval v Hell's Kitchen s nevzdělanými a nezajímavými nádeníky, mnoho jeho přátel ze střední třídy z Uptownu naléhalo na vysoce vzdělaného a sofistikovaného Rauschenbusche, „*aby se vzdal své sociální práce kvůli ‚křesťanské práci‘, (ale) on věřil tomu, že jeho sociální práce (byla) Kristovo dílo,*“ uvádějí Mark Galli a Ted Olsen.

Fronta na cleba.

Baptisté si oblíbili hymnu z roku 1835 od Charlotte Elliot „*Just as I Am*“, která se proslavila díky jejímu použití na tisících probuzeneckých setkání. Mnozí by mohli říci, že slova:

„Tak jakýž jsem, ač nemám nic
Však že mi krev Tvá kyne vstříc
A že mě voláš víc a víc
Beránku Boží k Tobě jdu“

poskytují nejjasnější spojení s ústřední zvěstí a úkolem církve.

Ale je tu další hymna, kterou by naše misijní sbory měly zpívat častěji. Napsal ji Frank North, obyvatel New Yorku, který v roce 1905 pod vlivem Rauschenbusche a sociálního evangelia napsal slova k jednomu z nejjasnějších portrétů Ježíše, který kdy byl napsán, *Where Cross the Crowded Ways of Life* .

*Kde se kříží trudné způsoby života,
kde zní výkřiky rasy a klanu
Nad hlukem sobeckých sporů,
slyšíme tvůj hlas, ó Synu člověka.*

*V příbytcích bídy a nouze,
Na zastíněných prazích temných strachů,
Z cest, kde se skrývají návnady chamtivosti,
Vidíme tvé slzy.*

*Z něžné dětské bezmoci,
z ženského smutku, z mužské dřiny,*

*z vyhladovělých duší, ze smutku ze stresu,
Tvé srdce nikdy nepoznalo couvnutí.*

*Ó Mistře, z úbočí hory
Pospěš si, abys vyléčil tato srdce bolesti;
Jež mezi těmito neklidnými davy přebývají;
Ó, prošlapejte znovu ulice města.*

*Dokud se lidští synové nenaučí tvé lásce
a nebudou tě následovat, kam šlapaly tvé nohy,
pak slavné z nebes výše,
přijde město našeho Boha!*

Možná, že zpívat *Just as I Am (Tak jakýž jsem)* tak často, znamená zvětšovat neúplné, a tedy ne zcela autentické soukromé evangelium, zatímco Ježíš se tak veřejně angažoval.

Sociální evangelium koneckonců není nic jiného než celé evangelium. Je to dobrá zpráva o tom, který mezi nás přišel žít, sdílet naše strasti a pomáhat nést naše břemeno, který se za nás vydal a který nás vyzývá, abychom udělali totéž pro „nejmenší z nich“, pro Jeho „maličké“.

Musím se tedy zeptat: Jestliže jednotliví věřící a sbory nežijí sociální evangelium, hlásají opravdu pravé evangelium?

Robert Sellers

[Baptist News Global](#)

Robert Sellers

Rob Sellers je emeritním profesorem teologie a misie na Logsdonském semináři Hardin-Simmons University v Abilene v Texasu. Je bývalým předsedou představenstva Parlamentu světových náboženství v Chicagu. On a jeho manželka Janie sloužili čtvrt století jako misionářští učitelé v Indonésii. Mají dvě děti a pět vnoučat a nyní žijí ve Waco v Texasu.

-van-

Pokud jste v článku zaznamenali chybu nebo překlep, dejte nám, prosím, vědět prostřednictvím kontaktního formuláře. Děkujeme!

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)